

Vzdychnem tiež.

Posledné dni sú naše konverzácie len vo forme týchto malých vzdychov. Tie jej sú frustrované, plné utrpenia, netrzeplivé a sklamané. Tie moje sú zmätené.

„Yvette Antoinetta Thomasová,“ povie prísne. „Ako dlho chceš v tomto pokračovať?“

Celkom férová odpoveď na jej otázku je podľa mňa navždy. Navždy budem nahnevaná na otca.

A ešte lepšia otázka je: Prečo nie je aj ona?

Vopchá telefón naspäť do vrecka na zástere. Na čele má múku a trochu aj na krátkom afre, vďaka čomu vyzerá, akoby zošedivela.

„Zbavuješ sa ďalších kníh?“ opýta sa.

Prikývnem.

„Kedysi si ich milovala,“ prehovorí. Keby ste počuli, ako to povie, mysleli by ste si, že sa ich chystám spáliť namiesto darovania do knižnice.

Stretnú sa nám pohľady. Mám pocit, akoby sme mali svoju chvíľu. Ak dokáže rozprávať o tom, že sa zbavujem kníh, možno je schopná rozprávať aj o niečom skutočnom, napríklad o otcovi a rozvode, a o tom, ako sa odvtedy veci zmenili.

„Mami...“ začnem.

Ona však uhne pohľadom, utrie si ruky do zástery a preruší ma. „S Danicou ideme piecť čokoládové koláčiky,“ povie. „Pod nám dolu pomôcť.“

Pečenie je nové. Začala s tým v deň, keď sa otec odsťahoval z nášho starého domu, a odvtedy neprestala. Ak nemá zmenu v nemocnici, tak pečie.

„Dnes večer idem von s Martinom, so Sophie a s Cassidy. Mali by sme si začať plánovať svoj výlet.“

„Posledné dni tráviš viac času mimo domu než v ňom,“ nadhodí.

Nikdy neviem, čo robiť, keď povie niečo takéto. Nie je to otázka ani obvinenie, no má to v sebe trochu z oboch. Namiesto odpovede zízam na jej zásteru. Má na nej nápis *Pobozkaj kuchára* a obrázok dvoch obrovských našpúlených pier.

Je pravda, že som posledné dni nebola veľmi doma. Predstavta, že by som strávila pár hodín pečením s ňou a mojou sestrou Danicou ma naplňuje niečím, čo má veľmi blízko k zúfalstvu. Danica bude oblečená presne na tú príležitosť – bude mať na sebe nejakú zásteru vo vintage štýle zladenú s kuchárskou čapicou položenou na hlave uprostred svojho afro drdola. Bude hovoriť o svojom najnovšom frajerovi, z ktorého je (veľmi) nadšená. Mama bude rozprávať krvavé príbehy z pohotovosti a bude trvať na tom, aby počúvali reggae, nejaké staršie piesne napríklad od Petra Tasha či Jimmyho Cliffa. Alebo si pustia niečo trip-hopové, ak bude po Danicinom, ktorá to potom bude všetko zdieľať na svojich sociálnych sieťach. Obe budú predstierať, že je v našej rodine všetko v pohode.

Všetko nie je v pohode.

Mama znovu vzdychne a pošúcha si čelo, čím si múku rozpráši ešte väčšmi.

„Máš na sebe múku,“ poviem a natiahnem sa, aby som ju oprášila.

Cukne predou mnou. „Nechaj tak. Aj tak sa znova zašpiním.“ Mama pochádza z Jamajky. Prestažovala sa sem s babkou a dedkom, keď mala štrnásť. Jamajský prízvuk má, len keď je nervózna alebo rozrušená. Teraz počuť jej prízvuk len slabo, no je tam.

Otočí sa a odíde naspäť dole.